

TÝPKO 276

3.5.2010

Úvodníček

Zdá se mi, že ten čas nějak zběsile žene. Už je tu, za necelé dva měsíce, opět letní tábor. Tentokrát se nejede do Lesné na Vysočinu, nýbrž na Šumavu k Prachaticím, konkrétně k obci Kratušín. Z výšky vypadá louka moc pěkně (viz Foto), stejně jako při jejím bližším průzkumu na zemi. Na klubovně se objeví přihlášky, které tak vyplněné odevzdáte.

Bužu

zadaných v obálkách. Přestože letošní Velikonoce herní být neměly, po celou dobu jsem měl dojem, že někdo za nitky tahá a že všichni (až na mě) obálku s úkolem dostali.

Tu s nejdřívějším odjezdem dostala Morče a Bužu, kteří odjeli vlakem už v průběhu pátečního odpoledne. Ostatní odjeli bussem z Knížecí až navečer, takže v místě srazu – Prachaticích jsme byli až večer. Ve vidině chladných nocí dáváme přednost teplému jídlu, takže ještě jdeme

na pizzu. Okusují pálivost feferónek na jinak chutném jídle. Následuje odchod z města a první dělení. Nic netuše dostal jsme se do skupiny která dostala za úkol vylézt až na kopec (pořádný!) a tam přespat. Ráno přesně podle oblíbeného vtipu (crrr to jste vy, co jste si objednal to buzení na 6? Tak šup šup, už je 9) se zpožděním vstáváme. A je tu opět dělení. Dole v městě je zbytek, navíc ještě dorazili Čarlí a Pucek. Vrcholové družstvo jim ještě zapůjčuje Viga, Ážu a Silvu, aby dohlídli na nákup surovin. Já s Marcelem a Helmutem spěcháme do Záblatí vyřídít určité formality ohledně nového tábořiště. Původní limit dorazit do 11.30 sice plníme, ale jinak jsme moc nepochodili. Jdeme tedy na místo budoucího tábořiště. Ve srovnání s Lesnou je to tedy pořádný plácek. Prohlížíme zbytky po minulých tábořištích a na mě padá dřímota. Nakonec

Naše nové
tábořiště!

Velikonoce

...krajem nového tábořiště

Stejně jako minulý rok, dostalo se mi té cti zpravit vás o průběhu letošních velikonoce. Připomeňme si, že minulé (a předminulé) Velikonoce byly herní. Spočívaly především v neustálém přeskupování družstev a plnění úkolů

se nechám umluvit na menší obhlídku okolí, protože zbytek s nákupem tu bude až za 2 hodiny. Les sice není zrovna prvojakostní, ale dejme tomu. Po obhlídce už ale poctivě vytuhávám na jarním sluníčku a asi za hodinu doráží ostatní a následuje oběd (buřty+kremžská hořčice).

Po obědě následuje cesta do Kratušína, kde má Hobo vzdálené příbuzné. Jenže ouha, vzdušnou čarou nejbližší obec je cestou asi 5km. Nabízí se sice zkratka, jenže přes vodu, kde je jen brod (takže první táborovou hru lze již teď nazvat na „stavitele mostů“). Asi to byl trošku úmysl tajného organizátora = aby i hygiena nebyla opomenuta. Kdybych řekl, že je voda studená, tak jí snad ještě chválím, takže v půlce řeky výrazně přidávám na tempu abych nezmrzl úplně. Po návštěvě Kratušína opět následuje dělba. Jak je ve zdejších končinách zvykem, cesta je opět do kopce, v půlce kopce nacházíme útočiště, děláme chutné těstoviny, Marcel chvíli hraje na kytaru a jdeme spát.

Ráno opět následuje sloučení, a zase hned odloučení protože Silva odjíždí domů. Po x-té šlapeme do kopce, procházíme obec Libínské sedlo (je tu i sjezdovka, je na ní ještě kousek sněhu, ale nikdo již nelyžuje) a drápeme se na rozhlednu Libín. Výhled je to tedy luxusní. Šumava, Prachatice a v dále nás bílým kouřem zdraví Temelín. Bohužel zbytek oblohy je tmavě šedé barvy a začíná solidně pršet. Chvilku čekáme pod stříškou na budově u rozhledny. Déšť na chvíli ustává a tak vyrážíme. Před výlezem z lesa u obce

Chroboly se opět dělíme. Část zůstává v lese, část odchází navazovat dobré vztahy do Chrobol. Jdu s nimi. Vydatně přší a na silnici vybíhají ropuchy.

Ráno je sraz na nádraží, kde nádražácká sekce obdivuje nedávno instalované samovratné výhybky a pak už přijíždí žlutozelená regionova, nasedáme do „levicového kupé“ řídicího vozu a odjíždíme směr Praha. Čeká nás ještě přestup v Čičenicích a hle, kdo to není ve vlaku na Prahu. Již z dálky vidím stažené okýnko a v něm Ikarus. Pochvalujeme ČD za přidání dalšího vagonu na velikonoční pondělí, probíráme novinky ze světa železnice a za chvíli tu je Praha a poslední dělení. Tentokrát každý domů. Na to ani já obálku nepotřebuju. Myslím, že Velikonoce splnily svůj účel. I když jsme nenachodili tolik kilometrů, poznali jsme kraj budoucího tábořiště a navázali některé důležité kontakty. A i to dělení nakonec bylo. Teď je jen otázka, kdo byl ten tajemný organizátor a jestli ostatní měli ty obálky...

Takže hody hody zase za rok.

Študy

Tébézetka XIII

Kolik vyplním do kartiček správných odpovědí na zálučné otázky? Na kolikátou sirku zapálím oheň? Zdrží mě luštění šifer? Bude zas odpověď na třináctku v topografovi B? Budu vědět, jaké jméno se skrývá pod kterou přezdívkou a jak vypadali zasloužilí členové zamlada? A nebudou mě z běhání bolet nohy?

Nevím jestli si vyberete i vy, ale já jsem

si za ty roky, co se tébézetka koná, položila snad všechny z výše zmíněných otázek. Letos

mně zajímalo spíš, kolik bude účastníků, a tak jsem celá zvědavá dorazila na klubovnu potkat se tam s Lídou, zabalit potřebné věcičky do hrnce a vyrazit s dalšími

zájemci na nádraží. Účast byla hojná. A nejen naše. Letiště právě kvůli sopce nepremávalo, takže hlavní

nádraží (a hlavně jeho pokladny) bylo obsazené cestováním cizinci. Frontu jsem stihla vystát asi do třetiny, takže lístky nám prodal až hodný pan průvodčí. A pak přes Mladou Boleslav až do Doks. 8 minut zpoždění a pan školník už před školou nebyl, šel krmit papoušky. Ale na požádání

se vrátil a odemknul nám. Navečeřet, trocha toho večerního programu a hurá do spacáku.

Hurá ze spacáku. Sobota ráno, posnídali jsme rohlík s marmeládou a čaj a už se do dveří hrnula uklízečka, že započne uklízení práce. Díky tomu jsme vyrazili pěkně na čas. Cesta vedla kolem Máchova jezera a kousíček za Starými Splavy byl vybrán plácek na start tébézetky. Účastníci zůstali na startu a my,

značiči trasy jsme pokračovali dále po cestě. A hned na první křižovatce jsme se ztratili. Na druhý pokus už to vyšlo. Běželo se po značce, tak jsme ani neupotřebili

fáborky. Nó, občas jo, ale málo. Značkovací četa byla někde za pátou zatáčkou, když ze startu začali vybíhat první závodníci. O tom vám moc nepovím, já byla v cíli a posouvala se za sluníčkem. Ale všichni tam doběhli. Bodejť ne, když v cíli byl i oběd. Po obědě

jsme se ještě rozhodli dobít vyhlídku na skále poblíž. Pokochali jsme se rozhledem na Bezděz a okolí, zkrátka do Máchova kraje. „A vysoko, v daleké kraje, bílé obláčky dálným nebem plynou a smutný věžeň takto mluví k nim.“ Tak to byla nedělní chvílka poezie, následuje

dokončení vyprávění: Z vyhlídky jsme už pokračovali do Doks, kde se odpojil Kokeš na vlak a my ostatní šli do školy. Zde je třeba dodat, že někteří by se rádi jmenovali Lidl. Lidl Penny. Ale vedoucí jsou holt zlotřilci bez špetky pochopení, takže jsme došli do tělocvičny a následovala příprava večere a vyhodnocování závodu. A vítěz? V kategorii starších vyhrál Sebík. V kategorii mladších Miša, která si zaslouží zvláštní pochvalu, neboť získala za vědomostní část TBZ nejvíc bodů ze všech (tedy včetně starších!). Po vyhlášení následoval večerní program v temné tělocvičně, a pak už se šlo spát.

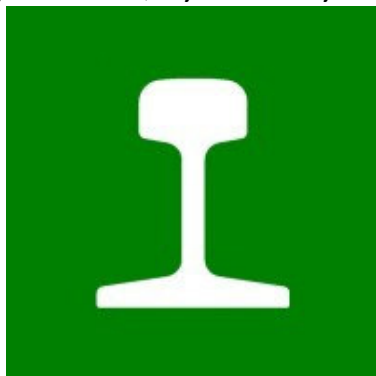
Nedělní dopoledne jsme strávili na místním hřišti s létajícím talířem a dalšími běhacími hrami. Následoval neúspěšný pokus o nalezení cukrárny, úspěšný pokus o nalezení klíčů od školy, vrácení klíčů školníkovi a úspěšné dostižení vlaku. A to je vlastně skoro celý příběh.

morče

Co se děje na kolejích

Dneska bude švanda! Teda snad aspoň trochu. Už jste se mne mnohokrát v průběhu let ptali, jestli může tramvaj jet po železničních kolejích a obráceně. Obecně řečeno nelze! Rozchod kolejnic je sice stejný, ale dalších problémů jsou fůry. Namátkou třeba ostré oblouky nebo rozdílné hmotnosti vozidel. Představte si rychlíkový vůz, jak vytáčí oblouk v Chotkově ulici v Jelením příkopu. Asi by se kouzlo nepovedlo, že jo. Dále má pak každý systém pro své potřeby upravený tvar kol. Samozřejmě všechny jsou kulaté (8-), nebo je alespoň snaha, aby byly kulaté. Zde se jedná o tvar plochy po které se jezdí a šířku kola. Asi jako bych to přirovnal k pneumatikám pro formule a váš rodinný vůz a jejich vzorky. Tramvaje v Praze používají menší rozměry kolejnic i kol. Ale protože železniční provoz má své plusy, rozhodl se dopravní podnik

vyzkoušet a používat konstrukci trati s železničními kolejnicemi (značené S49, nově dle euronorem 49E1) na rovných tratích mimo centrum a umožnit tak plynulejší jízdu tramvajek vyšší rychlostí. Nyní je tento svršek nově položen na trati v úseku Starý Hloubětín-Lehovec, kde se po něm můžete svézt linkami 3 a 19. Kola vozů jež smí na trat' z kolejnic S49 musí splňovat určité rozměry, aby bylo postaráno o bezpečnost, a právě tyto vozy jsou nyní označovány piktogramem jež vidíte na obrázku. Je to samolepka, jež se způsobilym vozům nalepí na čelní okno do prostoru, kam se autům lepí dálniční známky. Takže až tento obrázek uvidíte na nějakém autě, jistě se jedná o

tramvajového fandu. No a to je pointa dnešního článku. Co se vztahu kolo-kolejnici týče, jedná se o velmi složité téma, jež se rozhodně nedá popsat v jednom Týpku, ani v deseti. Po desítky let již zaměstnává mnoho výzkumných týmů a jistě nejsme na konci všeho vědění. Dost možná s tím kusem oceli dosáhneme lepších výsledků, než s magnetickým polštářem. V Praze nás pak v nejbližší době čeká instalace železničních kolejnic v létě na trati do Řep Plzeňskou ulicí, časem při výměně kolejnic v Modřanech a na podolském nábřeží. Mějte se železničně a S49 zdar!

Ikarus

Luštěnky

Tak, moje milé děti, moji milí vedoucí, mám tu pro vás naše milé soutěžní luštěnky. Hned ta první, pohádková, je ve skutečnosti úplně jednoduchá, i když vám tak zpočátku možná nebude připadat.

Pokud vás řešení hned nenapadne, zkuste si třeba danou situaci nakreslit. Ještě jednou podotýkám, že tato hádanka je soutěžní, pro děti i vedoucí. Zadání zní takto: Zlý černokněžník nemá rád trpaslíky. Proto si čtyři z nich vybere a zakope je po hlavu do země. Trpaslíci se tak nemůžou vůbec pohybovat a vidí jen před sebe. Trpaslíci jsou zakopáni v řadě, jeden z nich je oddělen zdi. Všichni se dívají stejným směrem: poslední trpaslík vidí dva kamarády před sebou a zeď. Předposlední vidí jen druhého. Druhý trpaslík v řadě

kouká do zdi a ten úplně první je osamocen, za zády má zeď a dívá se do dálky, kde se ale neděje nic zajímavého. Černokněžník vysvětlil trpaslíkům jaká je situace, a řekne jim, že jim dal na hlavy čepičky - dvě modré a dvě červené. Jeden trpaslík má promluvit a říci, jakou barvu čepičky má na své hlavě. Pokud řekne

správnou barvu, tak je černokněžník hned vykope. Pokud řekne cokoli jiného, tak tam všichni čtyři zůstanou až do konce... Jak trpaslíci tento drobný problém vyřeší? Na to přijdete s prstem v nose, určitě. Kdyžtak vytáhněte pastelky a nezoufejte, protože hádanka číslo dvě, soutěžní pouze pro děti, je lehoučká, takže očekávám odpověď minimálně od každého z vás ;-) Na kousek papíru nakreslete, jak rozdělit čtverec na 13 naprosto stejných částí. Pokud vás řešení nenapadne ihned, je dost možné, že už se nezadaří. Papírek pošleze vhodte do luštěnkové bedničky na klubovně. Jestli nevíte, kde se nachází, nebojte se doptat vašich vedoucích. A pak už tu máme jen výsledky z minula. Takže, celý vtip, dokončený tajeňkou ze čtyřsměrky zněl: Byl jsem nevěřící, dokud jsem si neuvědomil, že jsem bůh. Bratr, který dva týdny roste a dva se zmenšuje byl měsíc, druhý, kterého musíte bít, aby ožil byl buben a třetí, který měl na hlavě kámen a v puse prst byl prstýnek. Tak se mějte pohádkově, dejte si pozor, ať vás nikdo nezahrabe až po hlavu, luštěte, přemýšlejte a odpovídejte do luštěnkové bedničky!

Lída

Body, body, bodliny

A jedeme do finále, V závěrečné fázi naší bodovací soutěže probíhá velmi zajímavý a nerozhodný souboj o první místo. První čtyři závodníky od sebe děl

rozdíl pouhých sedmi bodů. Před sebou máme ještě dva výlety a pak hlavně Oheň, jenž nejspíš rozhodne o vítězi. Bodu zdar!

Ajdam a Helut

DRUŽINY

1	Myšáci	163
2	Zubři	107
3	Mufloni	105
4	Lochnesky	67

JEDNOTLIVCI

	Pan Dokonalý	321	
1	Eda	(ZU)	237
2	Téra	(MY)	237
3	Míša	(MY)	232
4	Kačka	(MY)	230
5	Martin	(MUF)	201
6	Kristýna	(ZU)	177
7	Šála	(ZU)	175
8	Tomáš	(LO)	167
9	Mates	(MUF)	161
10	Kačík	(MY)	143
11	Lukáš	(LO)	135
12	Dolník	(MUF)	120
13	Mája	(ZU)	118
14	Bára	(MY)	115
15	Žuža	(ZU)	101
16	Pavel	(LO)	80
17	Cézar	(LO)	74
18	Evžen	(LO)	56
19	Kuba	(LO)	37
20	Damík	(MY)	36
21	Vašek	(LO)	32
22	Sebík	(ZU)	23

Sloupek *Ze společnosti*

O Velikonocích letos nebylo úplně nejtepleji...

Dalo se buď zůstat v teple a o hladu...

...nebo se najíst bez pomoci rukou.

